

MIEJSCA PAMIĘCI

Częstochowa

Muzeum Haliny Poświatowskiej

DOM POEZJI MUZEUM HALINY POŚWIATOWSKIEJ

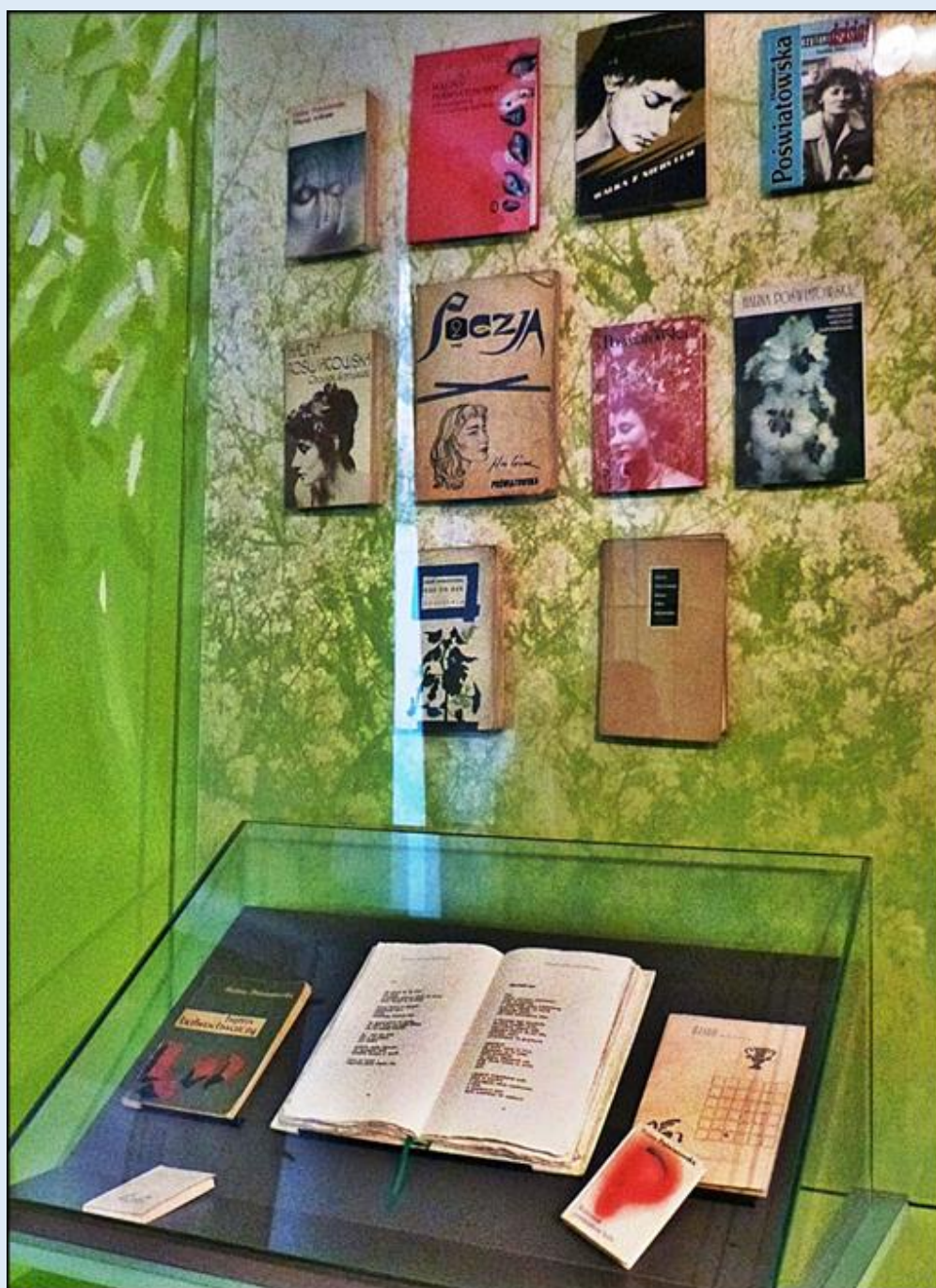
Dom rodzinny Haliny Poświatowskiej (z domu Myga), w którym mieszkała wraz ze swoją rodziną. Po gruntownym remoncie w budynku dzieciństwa poetki powstała 9 maja 2007 roku placówka Muzeum Częstochowskiego - Muzeum Haliny Poświatowskiej. Prezentowana jest tu stała ekspozycja poświęcona życiu i twórczości poetki, m.in. fotografie, listy, zeszyty z notatkami i inne pamiątki. Muzeum jest miejscem spotkań i konfrontacji poetyckich.

ENG THE HOUSE OF POETRY
HALINA POŚWIATOWSKA MUSEUM

The family home of the poet Halina Poświatowska (born Myga) in which she lived together with her family. After a major renovation, on 9th May 2007, a branch of the Częstochowa Museum - the Halina Poświatowska Museum - was established in the childhood home of the famous poet. The museum has a permanent exhibition of objects connected with the life and work of the poet, including photographs, letters, notebooks and other memorabilia. The museum is a venue of poetry meetings and workshops.

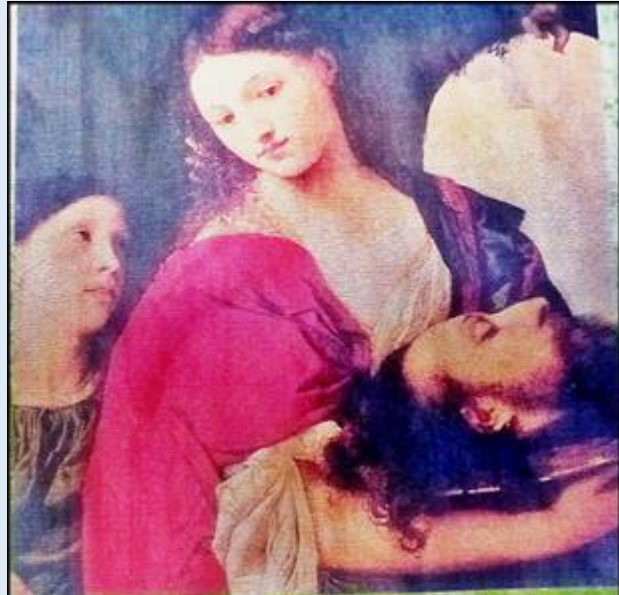

***

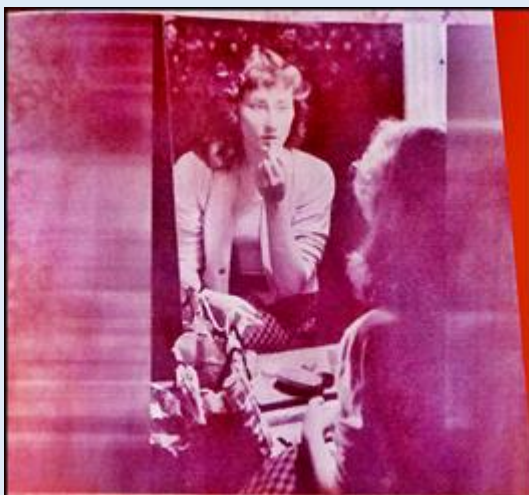
Jerzy
po prostu
zgamiają mnie w pięciokąt dłoni
dwie sylaby kolczastego imienia

Jerzy
przydepnął gardło smoka
krwi smuzka na ostrze

***

delikatnie niosę moje serce
jak obciętą głowę świętego Jana
ziemia tańczy pode mną

Odkąd cię poznałam,
noszę w kieszeni szminkę,
to jest bardzo głupie nosić
szminkę w kieszeni, gdy ty
patrzysz na mnie tak poważnie,
jakbyś w moich oczach widział
gotycki kościół. A ja nie jestem żadną
świątynią, tylko lasem i łąką - drzeniem
liści, które garną się do twoich rąk. Tam z tyłu
szumi potok, to jest czas, który ucieka (...)

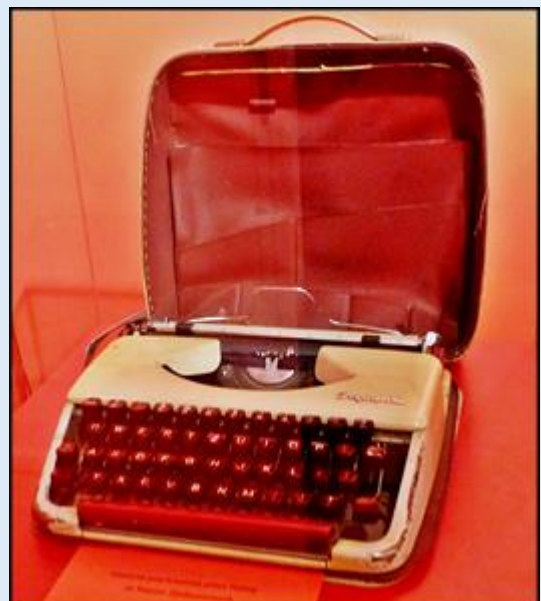
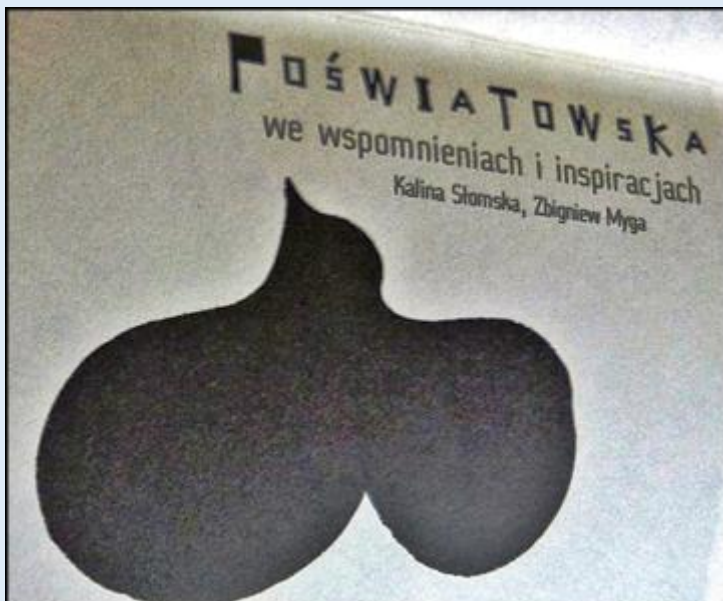
Jak sporządzić mumię byka

Weź pogardę i rozpacz, i ślepe pragnienie,
które się usiłuje przebić na światło.
Niech będzie ogromne o tęczówce czarnej
i niech biało błyska z nagła. I ubierz to
w swoje dokonania - strzępy pociętych papierów,
kartek rozsypanych na wszystkie cztery strony świata. Pomiedzy kartki
włóż nadzieję, kwiat cienki i czekaj, aż zaschnie. Dorzuć wspomnienie kilku
zetałanych miłości, atrament poblady. Uformuj bryłę, niech pogarda i rozpacz sterczy tryumfalnie
pragnienie niech patrzy. Bezkształtna, w zielony papirus owinięta mumią byka (...)

Wit Stwosch

Zakochany w smagłej urodzie mięśni twarzy
szczupłych drgających łydek rozpostartych palców
podźwignął ich ramieniem i postawił na ołtarzu.
Łokciom nadał strzelistą wypukłość nosy wyciął ostro
a oczy powlókł farbą niebieską żeby mówiły leniwej ziemi
o niebie śpiącym w człowieku. Potem pozłocił ich suknie i uśmiech
ich przerażenie i żal. Strzep wszechświata - zielony księżyc położył kobiecie
pod nogi a ponad jej głową zawiesił ciężka płodna tklivność

zdjęcia: Jan Nitecki

[POWRÓT DO STRONY GŁÓWNEJ IKONOGRAFII](#)